

2023. március 27. hétfő

Zsolt 96, 1-6: *Énekeljétek új éneket az ÚRnak, énekelj az ÚRnak, te egész föld! Énekeljétek az ÚRnak, áldjátok nevét, hirdessétek szabadítását mindennap! Beszéljétek el dicsőségét a nemzeteknek, csodáit minden népnek! Mert nagy az ÚR, méltó, hogy dicsérik, félelmetesebb minden más istennél. Hiszen a népek istenei csak bálványok, az ÚR pedig az ég alkotója. Fenség és méltóság jár előtte, erő és ékesség van szentélyében.*

Mk 15, 16-19: *A katonák a palota belsejébe, a helytartóságra vezették, és összehívták az egész csapatot. Biborba öltöztették, tövisből font koronát tettek a fejére, és köszönteni kezdték: „Üdvözlégy, zsidók királya!” Nádszállal a fejére vertek, leköpdösték, és térdhajtással hódoltak előtte.*

Igehirdetés:

Gúny, megvetés, szégyen. Jézust most felöltöztetik királynak, hogy kigúnyolhassák, nemsokára pedig teljesen lemeztelenítik, hogy így megszégyenítve kelljen meghalnia. Meg akarják szégyeníteni, emberi méltóságától megfosztani. Nem is merjük őt meztelenül ábrázolni a kereszten, mintha a lemeztelenítéstől még a halálnál is jobban félnénk. Pedig Krisztus mindent odaadott értünk. Ebben a meztelenségben minden benne van. Teljesen átadja magát, nem védi őt semmi.

Talán már minket is ért gúny és megvetés a hitünk miatt. Talán előfordult, hogy kigúnyolták az Istent: milyen Isten az, aki hagyja, hogy szenvedjenek az ártatlanok? Hol volt a te Istened, amikor ez-meg ez történt: covid, háború, szenvedés, halál.

Albert Camus a „Sziszfusz mítosza” című könyvében szemére veti Dosztojevszkijnek, hogy fölismerve a világ abszurditását, mégse írt abszurd regényt, hanem a hit vigaszába menekült. (PJ) Mi is gyakran megkapjuk ezt a kritikát: a hit vigaszába menekülünk -- a vallás a nép ópiuma.

Csakhogy a világ abszurditásának fölismerésén túl – és épp a menekvés irányában – van egy még következetesebb, ha úgy tetszik, még abszurdabb lépés, s ez a világ képtelenségének a vállalása. Ilyen értelemben igaz, hogy „Dosztojevszkij válasza az alázat”, csakhogy ez az alázat – magunkra venni a világ képtelenségének súlyát, mintegy beöltözve a lét és tulajdon ellentmondásaink terhébe – minden, csak nem meghátrálás. (PJ)

Mit tett Krisztus? Nem eltörölte ezt az egész kócerájt, had füstöljön a kénkövesben pilátusostul, főtanácsosostul, júdásostul, katonástul, hanem beleállt és behalt. És csak akkor jövünk rá, hogy miért nem a kénköves poklot küldte rá erre az egész mindenségre, amikor mélyen megtapasztaljuk, hogy bizony mi is ebben a kénkövesben fetrengenénk. Hiszen mi is sokszor gúnyosak, ítélkezők, a kényelmünket féltők stb vagyunk, mint Pilátus, mint a katonák, mint Júdás vagy mint a főtanács.

Milyen a mi Istenünk? Pont ilyen. Ez a véresre vert, töviskoronás, leköpdösött zsidó ember. Ő az. Ha ezzel nem mondott volna el valami nagyon fontosat Istenről, akkor minek történt volna mindez?

A tények mögül száműzött Isten időről időre átvérzi a történelem szövetét. Ami nyomot hagy rajta, oly véghetetlenül igénytelen, hogy kérdéses, valaha is föl tudunk érni hozzá? (PJ)

Azt kívánom, hogy mindenki, akit akár okkal akár ok nélkül megszégyenítenek, kigúnyolnak, akár csak a háta mögött is egy közösségben, az utcán, bárhol: lássátok meg Krisztust és úgy is viszonyuljatok hozzá! Akkor biztosan nem álltok be a gúnyolódók kórusába, sőt talán még annak a kockázatát is vállaljátok, hogy mellé álljatok, osztozva a sorsában. Akkor és ott, lehet, hogy közelebb lesztok Jézushoz, mint itt a templomban bármikor lehetnétek, amivel persze nem a templomot értékelem le.